

Sedm pádů
Smrti

Antonín Slechta

© Antonín Šlechta 2013

© Jan Eipel 2013

© Petr Štěpán 2013

ISBN 978-80-905425-1-8 (tisk)

ISBN 978-80-905425-2-5 (epub)

ISBN 978-80-905425-3-2 (mobi)

ISBN 978-80-905425-4-9 (pdf)

Antonín Šlechta

Spádu smrti

Věnováno Evženu Šteklovi a všem,
kteří Jdou

Úvodem

Příběhy a vyprávění nás provázejí za každé situace a na každém našem kroku. Myslím tím nejrůznější příběhy, ve kterých hrajeme hlavní roli my sami a také naši přátelé, sousedi, známí z práce, z hospod.

My všichni jsme hrdinové všedních každodenních příběhů. Život nám je hází plnou náručí pod nohy jako sukovaté klacky, nebo nás svými příběhy doběhne, zaskočí a uzemní, až se smíchy za břicho popadá.

Příběhy a historiky s námi věrně putují po celou dobu naší existence. Nebál bych se říci, že příběhy o každém z nás se mezi lidmi vyprávějí ještě před naším početím jako lechtivé příběhy rodičů, kterým se rodíme, ať už s „papírama“ jako čistokrevná štěňata, nebo bez nich jako anonymní plebejci. A na druhé straně vyplouvají dlouhá léta po naší smrti jako drobné střípky úsměvných nebo smutných historek, které jsme za života napáchali, anebo kterých bylo napácháno nám.

Vystupují občasně ze záhrobí coby vzdálená vzpomínka na někoho či něco. Takové malé zmrtvýchvstání, jediné opravdové zmrtvýchvstání docela obyčejných lidí. Nikdo z nás, hrdinů vyprávěných příběhů, není, nikdy nebyl a nebude svatý, přesto každý den někde někdo z mrtvých vstává. Vstává skrze vyprávěné slovo z hrobu, Kristus flandák, aby potěšil drobností své příhody posluchače i vypravěče. Nesmrtelné příběhy smrtelných tuctových lidí, dva kusy za tolar.

A tak mohu probudit k životu starého Hoška, na kterého si pamatuji z dob svých prvních tovaryšských kroků a po kterém už nezbyla ani ta jeho bílá chaloupka ve stráni pod rtyňskými Končínami, když vyprávím chlapům, instalatérským elevům, při svačině v začouzeném kamrlíku šatny Hoškovu instalatérskou příhodu z první republiky, kdy byl

pozván nóbli paní do nóbli vily, aby vyřešil problém se špatně odtékajícím, i když načančaným klozetem, který stál v líbezném místnůstce, provoněný esencí květů všech botanických čeledí a vyzdobený předměty z dalekých cizokrajných zemí. A to je, jak sami ráčíte uznat, v nóbli domě u nóbli lidí vždycky enono problém.

Pan Hošek, mladý to junák plný síly a elánu, z výšky svých sto sedmdesáti centimetrů jukl jedním okem do glazurované mísy, druhým okem na štítivě zakaboněnou nóbli paní domu, vyhrnul si pomalými pečlivými pohyby prstů rukáv košile vysoko nad loket, (skoro se chce říci – jako chirurg, když se chystá omýt si ruce před operací), beze slova pokleknul k záchodové míse na pravé koleno do měkké předložky s ještě cizokrajnějším motivem, nežli byla orientální vůně všude okolo pana Hoška, a vykasanou rukou důkladně zašátral v útrobách klozetu, jako když lovíte pstruha pod plácákem uprostřed horského potoka.

Dříve než se paní domu stačila vzpamatovat z úleku s rukama přitisknutýma na srdce, které se rozehrálo zalknutým dechem do kvapiku, už jí junák Hošek, úsměv přes celý obličej, strkal pod nos hovno: „A je to! Jako poleno do kamen, paninko, jako cep!“

Pan Hošek kráčel s hrdě vypjatou hrudí a se starou koženou montérskou brašnou, ledabyle vyspravovanou hliníkovým drátem, přehozenou přes pravé rameno. Opouštěl vyjevenou nóbli paní v nóbli úleku a zděšení a ani si nenechal za svůj precizní inštalatérský výkon zaplatit. Nechtěl být vůči nóbli paní domu a jejímu dávivému nóbli zvracení netaktní.

Na odchodu ještě mokkými prsty laškovně cvrnknul do listu rozložitého filodendronu pod otevřeným oknem, sešpulil rty a vzdalující se rozverně pohvizdování nadějného instalátéra vodovodních a jiných trubek zvolna utichalo, až nakonec zmizelo jednou provždy za dřevěnou ohradou polepenou plakáty zvoucími na vystoupení cirkusu Humberto.

Eskamotérské kousky ve vzduchu i na zemi, pohledem líbezných panen zkrocené šelmy, holýma rukama lámané

podkovy, kouzla a magie přímo před vašima očima. Ale na vystoupení, bravurní kousek, veletoč pana Hoška se vzpomíná mezi lidmi ještě po dlouhých letech.

Možná že jméno je už dávno zkomolené, Hošek, Prošek, Jašek, kdopak ví. Možná se příběh ani neodehrál tak, jak je dnes vyprávěn, zřejmě někdo trochu přidal, jiný drobátko ubral a tamten domyslel nedomyšlené, někdo malinko přitáhl, jiný zvolna povolil a tamten nejasné přimlžil, možná, asi..., ale příběh žije.

Příběhy a historiky žijí, vyprávěny od úst k uchu. Těší duše vypravěčů i posluchačů neobvyklostí, vtipem, nadhledem a nešetří překvapením. Žijí od vzpomínky ke vzpomínce. Nikým nezaknihovány, nenahrány, nenafočeny, nenatočeny, nenastudovány divadelním souborem, nenacéděčkovány, nenadivíděčkovány, ale žijí a s nimi ožívají i skutečné postavy dávno časem poztráčené jako hliněné kuličky z děravého plátěného pytlíku, postavy už dlouhý čas zanonymnělé. Příběhy jsou vyprávěny, zvěstovány a předávány z generace na generaci v jedné verzi, v druhé, v bezpočtukolikáté, v nepřetržité posloupnosti vypravěčů a posluchačů. Co vypravěč, to verze, jedna lepší nežli druhá a čím více se toho nabalí na skutečné jádro příběhu, tím lépe nám.

A tak slýcháme různé, naprosto zaručené verze příběhů o chlapech, kteří vytáhli na cucky opilého kamaráda z hospody „Na Vocase“, naložili ho, nalodili, vmanévrovali jak dlouhého, tak bezvládného na káru a sami notně podroušení ho tlačili na dvoukoláku domů, vrátit opilce jeho vlastní ženě, chudeře doma zapomenuté: „Když už si ho ženská jednou vzala, tak ať se o něho sakra také řádně postará.“

Obestření závojem alkoholu nedokázali chytit ten správný směr k domovu spícího kamaráda, a tak se potáceli městečkem dlouhé minuty křížem krážem z jednoho konce na druhý míjejíce cíl jen o pár kroků, o několik rohů domů a ulic.

Kamarádův dům jakoby si s nimi hrál na schovávanou, uhýbal, mátl stopy, otáčel dopravní značky, přehazoval tabulky s názvy ulic, cíleně, ne marně. Kdo ví, jak dlouho by se městem protloukali, ztraceni v pasti, v labyrintu ulic a uliček, kdyby jejich opilecké bloudění městem nezastavila policejní hlídka.

„Pánové, pánové. Zřejmě jste v té nejlepší náladě, koukám. Kampak se vezete s tím nákladem, he?“ Obloustlý pochůzkář jim zahradil cestu úzkou uličkou mezi domy s puchýři praskající omítky.

Chtě nechtě se podrobili kontrole dokladů tahající občanské průkazy z nejrůznějších úkrytů, kapes a kapsiček. Posléze došlo i na prohlídku bezvládného cestujícího.

„Tak tenhle s vámi už dál nepojede, zato vy pojedete s námi, všichni...“

Přivolaná záchranná služba už jen konstatovala, že jejich kamarád nejméně půl hodiny nedýchá a nadechnout se nemohla ani rázem vystrízlivělá parta taxikářů od káry dvojkolky. Černé probuzení z kocoviny.

Příběh proběhl všemi domy městečka odzdola nahoru i shůry dolů a šířil se nevyzpytatelnými cestičkami do dalekého okolí, prostorem i časem. V čase ztratil příběh své ostré hrany, v prostoru příchuť neštěstí a bolesti, a když dostatečně zanonymněl, uležel se a odstál, stala se z něho příhoda veselá, plná družného kamarádství, ve kterém se jenom cosi nechtě vymklo, vykloubilo ze zažitého běhu událostí.

Nebo raději šáhněme vedle a kápněme na veselejší notu hnedle od samého počátku. Vhodná příležitost, ta se přeci vždycky najde. Při svatbě, když vzpomínáte na ženichovy svobodomládenecké patálie, v kuchyni o půl druhé ráno, když se spolužákem u lahve vína vzpomínáte na dětské průšvihy, v kanceláři kdykoliv, když šéf není k mání, v hospodě, když vzpomínáte na mladou Pivoňkovic, jak ta to dokáže roztočit, když si jen malinko lízne přes míru, to byste čubrněli na drát, chlapi. V šatně po šichtě, o šichtě, ve foyer divadla o

přestávce představení, při pivě na slavnostech čehokoli, pod peřinou v páru, v posilovně pod činkou, partákovi nad činkou...

Pak můžete vyprávět anebo naslouchat historce třeba o takovém strachu o zdraví. Jaké ten dokáže natropit hlouposti.

„Stan máme plnej škvoráků,“ zanaříkal první.

„No jo, škvoři, to sou prevíti,“ mrkl druhý a hodil laso třetímu.

„To ti teda povim,“ chytil hozené laso třetí, „můj děda, dědek Farskej, jednou při tancovačce trochu přebral a babička, jako bába Farská, se natruc zalígrovala v domku a dědka ne a ne pustit dovnitř. Když si tu vopici nechal vlízt na záda, tak ať se s ní votravuje sám a bavit že se s ním nebude a taky nebavila. Von je dědek Farskej na ženský, a když má kápku, tak se nezná a dělá návrhy kdekterý babce na sále. Bodejť by ho bába Farská nenechala za zavřenejma dveřma, ať si dědek táhne, kam chce, třeba za těma svejma důrama.“

Třetí nastražil návnadu. Udělal dramatickou pomlku, shrábl rukou něco klestí na kupičku, nabral spojenými dlaněmi a hodil do hladových plamenů ohně. Jen to syklo, skroutilo se a blaflo – pf, pf.

První návnadu zavětril: „No a co jako s tím mají co společnýho škvoráci?“

Třetí popouštěl vlasec: „No děda, jako starej Farskej, ten se s ničím dvakrát nemaže, rozkop nůši sena, kterou měl připravenou na ráno pro králíky, a lehnul do něj na zápraží, klidně ať si vo něj ráno bába Farská, jako moje babička, zláme vobě hnáty. Strčil trumpetu i s futrálem pod hlavu a v momentě chrněl. Jenomže to dědek Farskej nepočítal právě se škvorama. To sou prevíti, holomci.“

Třetí dramaticky pauzíroval, převalil se na bok, natáhl se pro ešus a lžící zarachotil ve vystydlém chalupářském guláši, druhý zatím vnadil: „Ba právě... No jo...“

První k návnadě přivoněl: „Co, ba právě? Co, no jo?“

Druhý s lahví dvanáctistupňového Krakonoše před ústy pocukal návnadou: „Škvor, jo, škvorák, ten žije ve škvírách, zaleze do škvíry, a jak nemůže dál, jo, tak votočí zadek na předeck a těma kleštěma, těma bodlama si rozpíchává, si dělá místo, cestičku dál. A teď si vem, jo, že spíš na zápraží v kupce sena a škvorák, jak je, jo, zvěďavej prevít nevychovej, ti zaleze do ucha, do škvíry, he. Co pak? Ty spíš, jo, von ve škvíře a nemůže dál, no? Co pak? Zvedne zadek, zvedne bodce a dělá si místo na další cestu. Rejpně rovnou do ušního bubínku. Ten rupne natotata, na to vem jed. Z propíchlého ucha se vyvalí ta tekutina, ten řídkěj maz, a škvorák, jak vodu nesnáší, tak taky rychle zdrhne. Ráno se pak probudíš a koukáš, že neslyšíš, jo. Dyť to říkám, ne, prevítí sou to.“ Dlouze si piva lokl, otřel rukávem rty, zapřel se o loket a slastně hekl.

„Kecáš,“ oťukává návnadu první, téměř zapomínaje obracet Krakonoše vzhůru nohama dolů hrdlem.

„Fakticky“, připravuje se na zásek třetí, odkládaje prázdný ešus, „to se právě stalo dědkoj Farskýmu. Proč myslíš, že v kapele, když fouká tu svoji trubku, kouká pořád doleva? Všichni do diváků, do sálu, ale dědek Farskej doleva, pročpak asi, no?“

„Že jako na jedno ucho neslyší, na to rozpíchnutý škvorákem, a tak se točí zdravým uchem, aby slyšel odposlech, muziku, jo?“, bere do huby návnadu první.

„Přesně“, šťourá se třetí dlouhým klackem ve žhavých uhlicích, „dědek přišel na zápraží vo sluch jednoho ucha kvůlivá škvorákovi a bába je vod tý doby chorá na vobě pŭlky mozku, že prý její čest a hrdost připravila Bedřiška o sluch a to si ona nikdá nevodpustí, nikdá, do smrti smřtŭoucí.“

První se podíval střídavě na druhého a třetího a zase zpátky, zavrtěl nechápavě hlavou a návnadu vyplivl: „To vám tak sežeru, to vám tak určitě spolknů, debilovél“, a jak byl na všech čtyřech, zadkem napřed zacouval, zaplul pozpátku do stanu, vztekle zatáhl zip a nechal druhého s třetím, škvory i bábu s dědkem napospas hvězdnaté srpnové noci, kterou

čas od času prořízla břitva padajícího meteoritu.

Druhý den ráno, když se druhý s třetím vymotali z provlhlých spacáků a snažili se nadutými tvářemi rozfoukat doutnající ohniště větrem lahvové dvanáctky, vyjel přerušovaně a nesouvisle jezdec zipu na stan. První jako v obráceném filmu lezl, vyplouval z otvoru stanu ven na boží svět, po čtyřech, hlavou napřed. Rozespalé modré oči valil na své vandrovní přátele a nechápal, nerozuměl jejich veselí. Druhý se třetím se váleli po zemi smíchy, smáli se hlasitě na plné kolo, ale první viděl pouze výjev němeého filmu a naráz mu to došlo.

„Škvoři!!!“

Určitě ho připravili o sluch, učinili ho hluchým. Bezděčně si sáhl v hrůze oběma rukama na uši. Nahmatal tenké provázky, zakončené papírovou destičkou. Zachvátil ho děs a panika. Bezmocně, prosebně vzhlédl ke svým kamarádům, k poslední své naději a záchraně. Slzy v očích volaly o pomoc. Leč přátelé s pomocnou rukou nepřicházejí, smějí se a smějí, jsou k neutišení. První v duchu navždycky odepsal kamarády ze svého života, vygumoval je do poslední vzpomínky a v záchvatu zoufalství zatáhl za provázky. Z uší se mu vyloupily dva pytlíky pigi čaje. Teprve nyní si vzpomněl na včerejší sebeochranu proti škvořím útokům.

Háček v návnadě pevně zaseknutý hluboko v jeho vnitřnostech mu nedovolil, aby se na druhého a třetího zlobil doopravdy. V ohništi blaflo, zaprskalo a poté nesměle vyskočil plamínek, chvilku se nejistě rozhlížel a potom hladově šlehal na všechny strany. První ho přikrmil dvěma pytlíky pigi čaje a omluvně se zeptal: „Zbyl ještě nákej Krákora, blbouni?“

Ale nechme toho raději, takových příhod a příběhů máte všichni plné šuplíky svých pamětí a dáváte je k dobrému během nejrůznějších příležitostí. Příběhy nás, všedních tuctových lidí, za korunu dvacet.

Lidi, kteří jsme natolik drobní a bezvýznamní, že je pro nás potřeba vymýšlet souhrnné názvy, abychom byli vůbec

identifikovatelní, rozpoznatelní. Nikoliv tedy Franta Novák, co stříká dutiny skoro zadara, ale volební preference, nikoliv Máňa od vedle, ale dvacetiprocentní klientské portfolio, nikoliv kluk Flicpů, co je trochu mešuge, ale registr dlužníků, nikoliv děda Konopák, jak má kravku od mladého Cipoše, ale početně se rozrůstající věková skupina seniorů disponující značným, stále se zvyšujícím podílem finančních prostředků, na které je nutné zaměřit product marketing s cílem dosáhnout třicetiprocentního podílu peněžního obratu v této věkové skupině konzumentů.

Naše příběhy nikdy nebudou filmové thrillery, nikdo z nás se nestane 007, neproměníme se v supermany, spidermany, žádných sedm statečných, možná tak stěží jeden, hrdina z leknutí a s plnými kalhotami, ale to nás nečiní méněcennými, ba naopak. Na naší malosti stojí velikost lidstva, na ničem jiném.

Vyprávějme si tedy všechny naše příběhy od úst k uchu, jeden druhým, protože jenom tak povstáváme, my jednotlivci, osobnosti, individua (všeho druhu), z miliardového bezbřeze rozlitého davu pracujících konzumentů, inteligence středomasého stavu – motoru společnosti, klientů v krátkozrakém horizontu kreditů a debetů, daňových poplatníků na sto způsobů, jako kuře pokaždé jinak, ale vždycky do přežrání, levoprávých voličů a cílových skupin. Právě skrze vyprávěné příběhy se z anonymní masy vyloupne jednatel, osobnost, člověk, nesmrtelný.

Pouťové příběhy z úpického náměstí a jeho blízkého okolí, povídání v sedmero pádech smrti, jsou příběhy, jakých slýcháte denně několik. Jsou součástí množiny příběhů a historek, jež tvoří základ naší společenské konverzace. Lidová slovesnost, šeptanda, společenská šuškanda, vždyť sami dobře víte. Přímý bezprostřední přenos informací od úst k uchu. Neutuchající proud příběhů a zaručených zpráviček se rozlévá éterem našich myslí, jako se teplo srkaného čaje z kouřícího šálku rozlévá mrazem zkrchlým tělem.

Čím je kdo naladěný, tím také z éteru příběhy přijímá. Každý lovíme na jiných frekvencích, na jiné frekvence se ladíme a jiné příběhy z éteru se dozvídáme. Někteří jsou příběhů a vyprávění plní, jiným dostává se pouze chudě. Někdo libuje si v milostných pletkách sousedů, loveroud, tamten zase rozpráví a naslouchá jen příběhům, kdy sousedy neštěstí potkalo, deathroud, onen probírá sousedů opilecké historiky, alkoholroud, ten zase vzpomíná na doby vojákování bez sousedů, armyroud.

Příběhy lidové slovesnosti z nás dělají tlupu, společnost, pospolitost. Nikoliv snad stát, okres, obec, škola, zaměstnání. Nikoliv! To platí nám jen za kulisy příběhů, praktikáble, kostýmy a opony. Ty se mohou časem měnit. Příběhy nkoliv, příběhy a historiky jsou bezprostředně živé a inspirativní, bez ohledu na čas, společenské zřízení, momentálně vůdčí ideologii. Nepodléhají slovům *trendy* ani moderní. Příběhy jsou naprosto nezávislé, svobodné a samostatné.

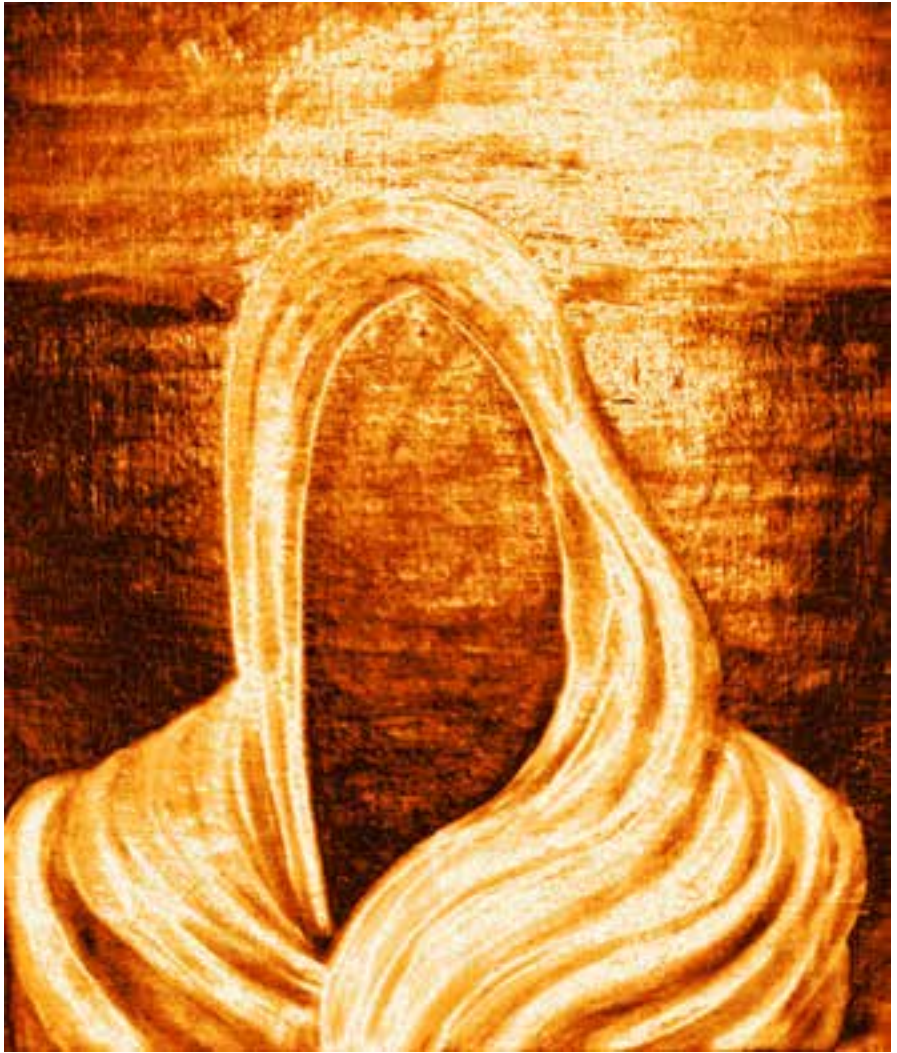
Pouze příběhy dávají tu moc, to kouzlo sděleného. Historiky šuškané pod peřinou, vyřváváné při svačině mezi tkalcovskými stavy, vyprávěné po hospodách nad pěnivými polštáři nebo nadhazované v teple kanceláři u latte, nad cappuccinem, se lžičkou v lógru. Kdekoliv.

Může se stát, že jedince, samostatného pěšáka na klikatých cestách životních, převálcuje, zcela nevinného, mašina justice nebo mašinerie bank, či jiných finančních veletočů, nadnárodních korporací, společností. V lepším případě se z jedince stane zákazník, klient, pacient, v horším případě reklamant, reklamní subjekt, nejspíše však pouze cílová skupina voličů, statistická položka míry zisku před zdaněním.

Nemůže se však za žádných okolností stát, že by se tentýž jedinec, samostatný pěšák na klikatých cestách životních, vytratil z příběhů, které spojují člověka s člověkem do společenství. Naopak, právě jen na onom jednotlivci stojí celá ta pyramida příběhů. Kopec mnohem větší, nežli jsou všechny kamenné kvádry naskládané na jednu jedinou hromadu, ať už egyptskou nebo inckou. Obrovitá pyramida příběhů je

právě jednotlivci živená a mezi jednotlivci šířená. V těchto příbězích je a vždy bude jednatlivec to jediné, na čem záleží, on jediný tvoří kostru příběhů, jedinec je zde středobodem zájmu vypravěčů i posluchačů.

Vyprávějme si.

Pád první: Kdo, co - Smrt

Mince

Jsou okamžiky, kdy se svět točí jenom kolem vás. Stáváte se středobodem vesmíru, světa, událostí. To se potom všechny nitky dění, jak se doposud beze smyslu vinuly světem, seběhnou k vaší osobě jedna po druhé, aby se ve vás zauzlily, splynuly s vámi a zase z vás přetvořeny odešly ven do světa zpracované vaší vůlí, zkušenostmi, nadhledem a pevným rozhodnutím, ovládány sebejistou rukou.

A tak se onoho rána vedlo i panu Václavíkovi v ještě novotou vonící kancelářské židli za ředitelským stolem mrňavé vodárny ještě mrňavějšího městečka v podhůří Jestřebích hor. Jednou rukou vítá rozpačitého zákazníka a kyne mu bodře k volnému křeslu pro hosty v rohu místnosti, které se rozkládá - ve všech smyslech onoho slova - pod prastarým polosuchým rododendronem pamatujícím všechny předchůdce pana Václavíka. Samozřejmě i ty z dob schůzí ErÓ-Há pod laskavým vedením sevřené pěsti KSČ.

Druhou rukou pan Václavík přidržuje telefon na uchu a odpovídá na neodborné a naprosto zbytečné stížnosti a přání některého z nedávno zvolených zastupitelů místní radnice. Než pan radní dokončí svůj příděl stížností, krátí si ředitel vodárničky čas zálibným prohlížením pohlednice od jeho dospělé dcery, která k němu doputovala letadlem či lodí až z nedávno ještě bájně Ameriky plné dobrodružství, svobody a možností.

Přitom ještě stihne koutkem levého oka sledovat svítící obrazovku dispečinku, kde se točí zelené ikonky motorů čerpadel ve vodárenských vrtech i v čerpacích stanicích, zběžně přelétne pohledem přes zobrazené průtoky vodoměrů a zkontroluje stav hladin vodojemů.

Druhým okem dává rázně najevo dvěma montérům

v mokrých holínkách, kteří nejistě přešlapují na prahu kanceláře, že musí chvíli počkat, protože na řadě jsou jiné důležitější, záležitosti. Rafičky hodin nade dveřmi ukazují za tři čtvrtě svačina.

Proud běžících událostí, jednoznačných rozhodnutí a překvapivě jednoduchých řešení v panu Václavíkovi zanechává dojem, že se svět opírá o jeho osobu, jeho ctěnou maličkost, že na ní stojí a jí se řídí.

Odloží s cvaknutím sluchátko telefonu do vidlice, protože se mu podařilo neodbytného radního ukonejšit přívalem odborných termínů mistrně naskládaných do nevyvratitelných souvětí, obratně naroubovaných na nezpochybnitelnou logiku souvislostí hydrauliky vodovodní sítě, to celé podtrženo kombinací poslední z dlouhé řady veledůležitých a neopominutelných právních úprav zákona o vodovodech a kanalizacích, která ho nyní nutí jednat zrovna tak, jak jedná, ačkoliv to k jeho velké lítosti popouzí milého pana radního natolik, až je nucen žádat o vysvětlení představitele vodovodů a kanalizací městečka na obou březích řeky Úpy, a pan Václavík ochotně a odborně vysvětlení poskytuje.

Strohou větou vykáže montéry zpátky ke krumpáči, lopatě, klíčům a hasákům, ať se dál a důkladněji zavrtají pod zemskou kůži změklou proudem vody deroucí se otevřenou ranou na zemský povrch, aby zkušenými grify sešili zpřetrhané žíly vodovodní sítě, protože rozespalí lidé si přece chtějí jako každé jiné ráno nerušeně opláchnout po neklidném spánku pomačkané a nateklé obličejě hrstí chladivé a život probouzející tekutiny.

Návštěvě zabořené a ztrácející se v křesle pod rododendronem konejšivými vstřícnými slovy dopodrobna vysvětluje vzniklou situaci ohledně jeho účtu za vodné a stočné natolik věrohodně, že po pár minutách soustředěného naslouchání a omluvného přikyvování s očima u země zákazník děkuje a odchází z kanceláře s vědomím, že voda, kterou rozhodně hodlá zaplatit, je v podstatě skoro zadarmo. Až se mu přivalí informací dostatečně a dodatečně rozleží pod kloboukem a

on se prokouše zpátky k hlodajícím červům pochyb a nespokojenosti, bude už pozdě na to, aby se vracel a svůj náрек nad drahotou ještě jednou zopakoval.

Když za návštěvou klapne západka dveří a pan Václavík se slečnou účetní v kanceláři osamí, spokojeně si prohlíží monitor dispečinku. Pozoruje, jak se to na obrazovce všechno kroutí a přelévá v dokonalé souhře vymožeností technického pokroku, a snaží se rozvzpomenout, cože to včera večer manželka balila do svačinového pytlíku a s nepředstíranou něhou vkládala do lednice, aby ráno, až ho z postele vytáhne zvonění budíku, svačinu našel, jako by si ji tam sám ukládal.

Tak si pan Václavík lebedil v libých pocitech za pracovním stolem spokojen sám se sebou, vyťukával si prsty na stole s fotografií dcery pod odřeným plexisklem melodii z rádia nad hlavou a hrál si s pocitem vlastní důležitosti, ba řeklo by se téměř nepostradatelnosti.

Koutkem oka vnímal a vděčně přijímal obdivné pohledy slečny účetní, které se tváří rozlil spokojený úsměv vyplněný dokonalým výsledkem pečlivé zubní hygieny. Jeden zub bělejší nežli druhý a všechny dohromady zarámované dokonalou malbou nejnovějšími kosmetickými prostředky na masitých, trochu vulgárně ohrnutých rtech. Úsměv nadšeně svítil do místnosti, naprosto dokonalý, jen na vkus pana Václavíka víc než trochu sterilní.

Slečna účetní dobře věděla, že je-li její pan šéf příjemně naladěný, nemohl pro ni den rozhodně začít lépe. Dnes se nestane nic, co by mohlo, byť jen malinko, ohrozit její spokojené teplé polodělání za klávesnicí počítače, u hrnku mateřídouškového čaje a misky ovesných vloček bobtnajících v odtučněném mléce.

Spokojeně si uhladila hnědé volně splývající dlouhé vlasy, popotáhla modrou blůzičku na ramenou, srovnala si pod zadkem tmavou sukni nařasenou hluboko pod kolena a blaženě zavrtěla drobnými prstíky ve starých rozšlapaných pantoflích.

Není nad dokonalé pohodlí. Kultura pracovního prostředí dotažená i do těch nejmenších detailů. Do misky vloček přikápla lžičku rosolovité hmoty jantarové barvy z malé skleničky, kterou ukrývala v šuplíku stolu. Zřejmě elixír mládeži, krásy, lásky, anebo všeho dohromady. Tři v jednom. Extrakt dokonalosti.

Pan Václavík ponechal pokukující slečnu účetní napospas tajemným a naprosto nesrozumitelným účetním operacím, všem těm zástupům otravných HIMŮ, DHIMŮ, nerozvázných rozvah, netkalcovských osnov, papírových košilek inventurních sestav a bůh ví jaké papírové a elektronické džungli ještě a pozoroval hřejivý, rychle narůstající pocit vlastního „já“, které se dmulo svou vlastní důležitostí za klenbou hrudního koše a čím více se svým nepřehlédnutelným „já“ zaobíral, tím více ono rostlo a sílilo. Bylo ho plný hrudník, už ohrožovalo v existenci i nedbale přišitý knoflík na košili a chtělo mermomocí někudy ven, k něčemu se přivinout, pevně přimknout.

Své uplatnění našlo nabobtnalé „já“ (nabobtnalé nepoměrně více nežli ovesné vločky v magickém nálevu slečny účetní, která je obřadně sousto po soustu posouvala ústy do zaživačního traktu, aby naplnily svůj osud) skrze pohlednici v rukách pana Václavíka, pohlednice od dcery, která se zrovna kdesi v Utahu prohání Spojenými státy se snoubencem na vypůjčené motorce, jak společně říkali na poslední velké cestě před vstupem do manželství.

Americké národní parky, New York, Las Vegas, ze severu na jih, z východu na západ. Nahltat za šest týdnů zážitky na celý život, naplnit jimi několik fotografických alb, jako to dělá křeček s ovesnými vločkami paní účetní. Jako by snad svatbou končil život vůbec. Pan Václavík si prohlížel pohlednici s prsty mrakodrapů, které propichovaly okraje mraků, a nechával své „jáčko“, ať se dosytnosti pokochá a potěší tím nejlepším, co kdy stvořilo a vychovalo.

Minulý měsíc jeho dítě spolu se svým přítelem úspěšně odpromovali červeným diplomem na pedagogické fakultě a

teď si oba společně užívají několika posledních měsíců volna. Pak jeho potomka snoubenec vezme za ruku a odvede do pronajatého pražského bytu, kam se stěhují hned po svatební veselce, aby v něm prožili SVOU svatební noc. Po prožité noci už ne jako dva jedinci, ale jako jednoduší zárodek rodiny, udělají první krok do společného světa. „Převzímou štafetu po nás dosluhujících a my se začneme těšit na vnučky a vnoučky,“ pochvaloval si v duchu pan Václavík.

Několik dnů po svatbě nastupují do zaměstnaneckého poměru v nadnárodní společnosti AG Consulting vydělávat peníze imaginárním obchodem s imaginárními hodnotami burzovních, finančních a kdo ví jakých ještě produktů, čerti aby se v tom vyznali.

Nadobro a s konečnou platností je pohltí a semele pracovní proces v pevném soukolí povinností, nucených i nenucených vztahů a denního, téměř nudného stereotypu pracovních úkonů osvěženého pouze nepočítanými výplatními dny. Ze soukolí vystoupí, či spíše budou vypuštěni, notně opotřebovaní teprve tehdy, až se věkem scvrknou na kůži i na myslí.

Jsou okamžiky v životě lidském, kdy člověk stojí jako skála uprostřed rozbouřených vod oceánu, pevný v základech, ale jsou také okamžiky, kdy se svět přestane naráz točit kolem vás a zatočí bez zbytečných cavyků a círátů s vámi. Zaskočí vás zcela nepřipraveného a bezradného jen tak v noční košili na cestě mezi záchodkem a postelí. V polospánku, neschopného jakékoliv obrany. A takový okamžik přišel ten den, to ráno, tu minutu, v ten okamžik, kdy zazvonil telefon podruhé.

Kancelář se naplnila naléhavým zvukem vyzvánění a pan Václavík si promnul prsty spojené vysoko nad hlavou, lehce položil ruku nad telefonní přístroj a vychutnával si jeho neodbytný zvuk, mrknul na slečnu účetní, ona se zahleděla se zalíbením na něho a oba nadšeně očekávali další gejzír pohotových a přesných reakcí na pokračující proud událostí

všedního pracovního dne.

Do svačiny zbývá slabých dvacet minut času, a jestli se pan Václavík neplete, byly to karbanátky zbylé od večere, co včera žena balila do hliníkové folie a opatrně vkládala do papírového pytlíku spolu s okurkou a malou mističkou kremžské hořčice. Studený karbanátek je pochoutka, která se s teplým karbanátkem vůbec nemůže srovnávat, to pan Václavík věděl naprosto jistě.

Nic takového však nebylo na pořadu dne, svačina odložená na neurčito, protože tím okamžikem, tím jediným zvednutím telefonního sluchátka, se přestala rázem otáčet země kolem své osy, skončila její pouť rozlehlými prostory vesmíru. S telefonním přístrojem bolestivě přitisknutým k uchu, přitisknutým takovou silou, že zpod něho začala vytékat krátkým slabým pramínkem krev, zmrznul a přestal plynout čas.

Srdce se panu Václavíkovi v bezmocné křeči zastavilo pro zbytek života, nitky událostí se šílenou rychlostí seběhly do něho, prořízly se hluboko do nitra, zauzly se v nepřehledný dusivý chuchvalec splašených myšlenek a zděšení a pak, za ohlušujícího rachotu, nekontrolovatelným výbuchem bolesti rozervalo vnitřnosti pana Václavíka. Navenek však jenom zelený popelavý stín překryl vybledlou tvář.

Bez hlesu opustil kancelář. Vyděšenou tvář slečny účetní opustil překvapenou, nechápající, beze slůvka vysvětlení, bez rozloučení, ústa plná nabobtnalých ovesných vloček.

„Smradi jedni muslimský, zasranci zasraný!“

„Proč? Co trojčíš? Zase tě něco žere?“

„Žere... Vždyť se na ně podívej! Jsou to neskutečně líný zvířata, který nic neumějí, který nikdy nic nevybudují, nic nedokážou a který, kdyby neměli naftu, tak jsou naprosto v háji a čaj by si ohřívali dodneška leda tak na ohni z velbloudího trusu, jestli teda vědí, co to čaj vůbec je. Dokážou akorát závidět - naše bohatství, kulturu, civilizaci, že jsme

sakra něco dokázali, že jsme něco vybudovali.

A co oni? Dokážou tak maximálně kulový s přehazovačkou a to je ještě otázka, kdo ví jestli. Čiší z nich prachspostá závist a ukřivděnost, nic víc! Vždyť nemají na světě jinou zábavu, než si omotávat kolem břicha bimbucha a ve jménu nějakýho podělanýho Alláha vyhazovat kdekoho do povětří. Musejí být úplně, ale dočista úplně vygumtaný. Nebo si snad myslíš, že normální člověk se nechá rozšmelcovat granátem na cucky pro slib Alláhova království, slib tak průhledný jako falešný? A to prý posílají na smrt vlastní děti!“

Dlouhý monolog ukončil ještě delším lokem piva. Na vousy s prvními nitkami stříbra se mu přilípl kopeček pivní pěny, který obratně setřel rukávem, ještě dříve nežli stačil ukápnout zpátky do sklenice. Spokojeně a zároveň vyzývavě si prohlížel spolusedícího na opačné straně stolní desky.

Pro pana Václavíka byl proslov vyčouhlého habána s dlouhým plnovousem v poloprázdné hospodě jako břitva na krku. Pocit ledového kovu na kůži, ostrého, že by stačilo jen malinko přitlačit a zařízl by se mu do hrdla, mrazil do morku kostí. Utekl z kanceláře do nejzapadlejší úpické hospody, jako by snad vůbec někam mohl před děsivou zprávou utéct. Dostihla pana Václavíka nepřipraveného a vzpříčila se mu v životě jako velrybí kost v krku. Slova o násilí nemilosrdně sypala sůl do roztržené duše.

O poznání menší společník habána se závěrům svého přítele bránil: „Myslíš, že my jsme ve své podstatě lepší než muslimové?“

„Co to žvaníš, propánakrále? Slyšíte ho?“ habán se zděšeně rozhlédl po prázdných stolech hospody, která se teprve chystala na příliv štamgastů a pouťových návštěvníků.

„Někdo z nás si tady snad nacpal kabát granátama a šel se klidně vodsmahnout na pouť mezi kolotoče, aby to byla teprve jaksepatri krvavá paráda? Ty vole, že nedržíš radši hubu na zámek, udělal bys rozhodně líp, to ti teda povídám!“

Společník habána se nechtěl nechat zahrnout do kouta: „No, myslím, že to nejspíš nikdo neudělal, ale když budu